

Zsille Gábor

Tranzit Felvidék

Körmöcbánya (1)

A Monarchiából csak néhány ház
maradt, egy vérszegény utcarészlet,
a hajdan csodált izompacsirta
a cellában milyen csenevész lett.

Két napom alatt csak annyi a hír,
hogy akciós a koffola, rohanj,
a bolt bezár – és bankkártya lapul
a zsebemben, nem körmöci arany.

Körmöcbánya (2)

A királyi pénzverde emléke
egy karamellszín, cipzáras tasak –
termékminta: érmék őrzésére
szolgált. Majd minden részekre hasadt.

Az üres tasak dédapám után
maradt, s benne – eretnek gondolat –
apám gombfocicsapatát őrzöm.
Nemesfém helyett kabátgombokat.

ZSILLE GÁBOR (1972) költő, műfordító. A *Magyar Napló* versszerkesztője, Térey-ösztöndíjas.

Bártfa

Tótul Bardejov, németül Bartfeld,
sosem élt itt színmagyar lakosság.
A főtér követ kilencszáz éve
sokféle nép fiai tapossák:

lengyel páterek alapították,
később érkeztek ruszinok, szászok,
szlovák és cseh husziták, ukránok –
s megrajzoltak egy közös országot.

Bodrogszög

Elkóboroltunk néhányan fiúk
'88-ban egy kiránduláson.
A pataknyi folyónál barátom
fára mászott, hogy messzebbre lásson.

„Ez a határ csak tollvonás”, mondtam.
(Délkelet felé Kisvárda, Magyar.)
Egyik osztálytársam felém fordult:
„Mi a faszra vagy ekkora magyar?”

Érsekújvár

Évekkel ezelőtt két éjszakát
töltöttem itt egy nővel, s már alig
emlékszem, mi történt. Nyilván ittunk,
azután szeretkeztünk hajnalig.

A központban, egy elvadult telken
töméntelen apró csigát láttam;
jó volt a knédli; végül vonatra
szálltam, könnyelmű vándor, hálátlan.